

Lorraine Heath
Hercegné kerestetik

VOLT EGYSZER EGY HERCEGSÉG

VINTON

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: The Duchess Hunt

HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-639-5

• *Borítókép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-c*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

LORRAINE

HEATH

*Hercegné
kerestetik*

VOLT EGYSZER EGY HERCEGSÉG

*Barbara Dombrowskinak, akire kezdettől fogva számíthattam.
Éles szemű kritikus, homályos tények felderítője,
de leginkább nagyra becsült barát.*

1. fejezet

London, 1874. július 2.

Hat héttel a Kingsland-bál előtt

Ha létezik kellemetlenebb feladat annál, mint hogy az ember menyasszonyt keressen a férfinak, akit szeret, hát Penelope Pettypeace nem tudta, mi lehet az. Az alatt a nyolc év alatt, amióta Kingsland hercegének titkárnőjeként dolgozott, sok kellemetlen feladatot kapott már, úgyhogy igazán hozzászokhatott volna a dologhoz, de ez a legutóbbi minden eddigig túltett.

A lány az íróasztalánál ült a herceg londoni rezidenciájában található aprócska irodájában, és a márvánnyelű levélbontó kés segítségével, amelyet egyszer karácsonyra kapott Kingslandtól, hatékony és gyors mozdulattal felbontott egy újabb levelet. Miközben igyekezett érintetlenül hagyni a viaszpecsétet, előhúzott, majd széthajtogatott egy vaskos pergamenlapot, megigazította a szemüvegét, és olvasni kezdte egy újabb fiatal és naiv hajadon szavait, amelyeket az illető aprólékos gonddal és nagy reményekkel telve vetett papírra, válaszul Kingsland nemrégiben megjelent hirdetésére, amelyben a herceg házasságra alkalmas és szülőképes korban lévő nemes kisasszonyt keres, akit feleségül vehetne. A férfi az előző évben ugyanígy tett, méghozzá katasztrofális eredménnyel.

Akkor ő maga hozta meg a döntést, és jelentette be az eredményt egy bálon, amelyet ebben a palotában tartottak, és amelyet Penelope szervezett meg. A lány a háttérbe húzódva tartotta szemmel az eseményeket, amikor a pompázatos gong felcsendülése hírül adta, hogy a herceg bejelentésre készül. Penelope nem tudta, kit választott, amíg egész Londonnal együtt ő is meg nem hallotta a nevet: Lady Kathryn Lambert.

Kingsland majdnem egy évig udvarolt a nőnek, aki aztán a végén visszautasította őt egy gazfickó miatt, akinek még előkelő címe sem volt, és akinek az apját elítélték felségárulásért. A hercegnek tanulnia kellett volna ebből: az ember nem ilyen módszerrel keres magának feleséget.

De nem így történt. Mindössze két nappal azután, hogy a választottja kikosarazta, már fel is adott egy hirdetést a *Times*ban, amelynek segítségével könnyű megoldást szeretett volna találni egy komoly problémára: találni egy feleséget, aki megfelel az igényeinek. Aztán anélkül, hogy akár csak egyet is méltóztatott volna felbontani a közel hét tucat boríték közül, vagy egyet is elolvasott volna a gondosan megfogalmazott levelekből, az egész feladatot őrá bízta.

Bár feldúlta a tennivaló, Penelope komolyan vette a kötelességét, és rajzolt egy táblázatot egy ív csomagolópapírra, amely akkora volt, hogy majdnem teljesen beborította a tölgyfa íróasztalát. Az első oszlopot a hölgyek neveinek szánta, a többit pedig azoknak a tulajdonságoknak, amelyeket szerinte a herceg fontosnak tart egy feleség esetében – noha a férfi nem bocsátkozott részletekbe az elvárásait illetően, hanem mindössze az általa legfontosabbnak ítéltet közölte: „Csendes hercegnét szeretnék, aki jelen van, ha szükségem van rá, és eltűnik, ha nincs.”

A nők pedig olyan férfira vágytak, akire akkor is számíthatnak, amikor maguk sem tudják, hogy szükségük van rá. Egy elbűvölő és figyelmes férfira, akinek az sincs a terhére, ha a felesége egyszerűen csak azért vágyik a közelségére, hogy szeretettnek érezze magát.

Hugh Brinsley-Norton, Kingsland kilencedik hercege biztosan nem ilyen férfi volt.

Penelope Pettypeace-nek azonban így is sikerült beleszeretnie. Hogy az ördög vigye el azt a gyakorlatiatlan szívét!

Kingsland sosem bátorította a mélyebb érzelmeit, amelyekről egészen addig ő maga sem tudott, amíg a férfi ki nem mondta egy másik nő nevét, mire ő nyomban úgy érezte, mintha mellbe vágták volna. Ami azt illeti, nagyon meglepődött rajta, milyen mély érzelmeket táplál a munkaadója iránt. Ennek talán az lehetett az oka, hogy a férfi tökéletesen megbízott benne, és ráhagyta az ügyei intézését, amikor távol volt. Kingsland új befektetési lehetőségek után kutatva sokat utazott. Ez volt az élete egyetlen értelme, így nem sok ideje maradt más elfoglaltságokra, például

tisztességes udvarlásra. Négy birtokért tartozott felelősséggel – a hercegségért, két grófságért és egy vikomtságért –, valamint azokért az emberekért, akiknek ezektől függött a megélhetése. Amíg el nem kezdett Kingslandnek dolgozni, Penelope elkényeztetett és lusta embereknek tartotta az arisztokratákat, de a herceg mellett kiderült számára, hogy a kötelezettségeik gyakran hatalmas súllyal nehezednek a vállukra. A lány mélységesen tisztelte a munkaadóját, és aztán a szíve is érte kezdett dobogni.

– Miss Pettypeace?

– Mi az ördögöt akar? – A lány felkapta a fejét, és a szegény inasra meredt, aki megzavarta. Aztán büntudata támadt, amiért így tett, mert meglátta, hogy a férfi szeme döbbenetesen elkerekedik, és olyan rémület költözik a tekintetébe, mintha egy ronda óriáspókkal hozta volna össze a balszerencséje, és csak később döbbsen volna rá, hogy az állat zokon vette, amiért megzavarták a hálója szövögetésében. – Elnézését kérem, Harry. Miben segíthetek?

– Ökegyelmessége az imént csengetett magáért a könyvtárban.

– Köszönöm. Egy pillanat, és ott vagyok.

– Nagyszerű, kisasszony.

Az inas azonnal és csöndben távozott, Penelope pedig félretette a levelet, amelynek írója számos dologban jeleskedett: zongorázás, éneklés, krokett, vívás – ezt eddig még senki nem állította magáról, úgyhogy új oszlopot kell majd felvezetnie a táblázatába. Ezenkívül a herceg számára sérülésveszélyt is jelentene a dolog, ha a hölgy számára világossá válna, hogy egyik talentumát sem lesz alkalma kamatoztatni. A lány rátett a levélre egy fekete márványból készült papírnehezéket, amelyen aranybetűkkel a *Ki korán kel, aranyat lel* felirat díszelgett, és amelyet a hercegtől kapott, amikor már egy éve dolgozott neki.

Miután hátratolta a székét és felállt, Penelope végigsimított a haján, hogy megbizonyosodjék róla, egyetlen tincs sem szabadult ki a szigorú kontyból. A nap minden percét kihasználta, és amikor csak lehetett, több dolgot is csinált egyszerre. Mivel most meg volt elégedve a külsejével, bele sem nézett a tükörbe, hanem rögtön elindult a könyvtár felé, végig a konyhához vezető folyosón, el a fal mellett, amelyen két, egymással párhuzamos sorban sorakoztak a csengők – az egyik sor a személyzet többi tagjának szólt, a másik neki – a helyiségek nevével együtt, amelyekben meghúzták őket, aztán el a lépcső mellett, amely a személyzeti szárnyban lévő aprócska hálósobájába vezetett. Aztán végig egy újabb folyosón az ódon lépcsőorig, amelyet az inasok használtak, amikor felszolgálták az ételt, valamint a komornyik, amikor ajtót nyitni ment, a komorna, aki az özvegy hercegnét szolgálta ki, amikor az a palotában tartózkodott, és az inas, aki a hercegről gondoskodott. Penelope is használhatta ezeket a lépcsőket, hogy a palota főszárnyába jusson, hiszen ő is a hercegről gondoskodott, ha nem is olyan személyes értelemben, mint az inas. Persze meg volt róla győződve, hogy az ő feladatai fontosabbak az inas feladatainál. Ezzel nyilván a személyzet is egyetértett, mivel az ő erőfeszítéseinek volt köszönhető, hogy minden zökkenőmentesen zajlott. A komornyik egyetlenegyszer sem emelt kifogást, amikor a lány lecsillapította a rosszkedvében lévő herceget.

Penelope jobban szerette volna, ha az irodája közelebb van Kingslandéhez, de a férfi nem kérte ki a véleményét ezzel kapcsolatban. Sajnos valószínű volt, hogy a felesége véleményét sem fogja kikérni, bármiről legyen is szó. A herceg figyelme ritkán kalandozott el a birodalomról, amelyet felépített, és nem sok minden érdekelt a pénzszerzésen és a siker hajhászásán kívül. De az éleselméjűség, az ügyesség és a könyörtelenség, amellyel az üzleti ügyeit intézte, gyakran hozta lázas izgalomba a lányt. Penelope nagyon sokat tanult a munkaadójától, eleget ahhoz, hogy más nőkhöz hasonlóan magánvállalkozásokba és állampapírokba fektesse a jövedelmét, méghozzá döbbenetes sikerrel. Soha többé nem kényszerül majd arra, hogy a túlélés érdekében olyan dolgokat tegyen, amelyekre még gondolni is rossz.

Amikor odaért a könyvtárhoz, az ajtóban álló libériás inas biccentett neki, aztán kinyitotta előtte az ajtót. Penelope egyenes háttal lépett be, és az érzelmeit kordában tartva egyetlen pillanatra sem mutatta ki, hogy Ökegyelmessége puszta látványa is elég ahhoz, hogy elgyengüljön a lába. De erről nem a férfi ördögien jóképű vonásai tehetnek. A lány rengeteg jóképű férfit ismert. Inkább a

magabiztos fellépése, az egyenes tekintete és a hatalom, valamint a befolyás nyugozta le, amely áradt belőle, és amelyet olyan könnyedén kezel. Az, hogy mindenféle kéjvágytól mentesen nézett rá. Úgy, ahogy egy férfira nézne, akit tisztel, és akinek ad a véleményére. Penelopéra pedig, akinek ilyesmiben még sosem volt része, mindez valóságos afrodiziákumként hatott.

Kingsland sötét haja, amely egy centivel hosszabb volt a divatosnál – erről majd váltania kell néhány szót a férfi inasával –, valósággal hívogatta az ő ügyes ujjait, hogy félresimítsa az örökösen lázadó tincset, amely a herceg obszidiánszínű szeme elé hullott, miközben az fölállt, és kinyújtóztatta magas, karcsú testét, amelynek felöltöztetéséért bármely ruhadarab szerencsésnek érezheti magát. Az pedig, hogy a szabója kínosan ügyelt rá, hogy minden öltés tökéletesen a helyére kerüljön, csak még fessebbé tette a herceget.

Reggelinél természetesen már találkoztak. Kingsland ragaszkodott a társaságához, mert sokszor álmában vagy közvetlenül ébredés után támadtak az ötletei, és néha ezek határozták meg a lány aznapi tennivalóit. Penelopéval szintén gyakran fordult elő, hogy az éppen aktuális probléma megoldása álmából felriadva jutott eszébe, és ezeket ő is étkezés közben osztotta meg a munkaadójával. Kellemes dolog volt így kezdeni a napot, még akkor is, ha éppen semmi mondanivalójuk nem volt egymás számára, és egyszerűen csak olvasták az újságjaikat, amelyeket a komornyik már előre kivásalt, és odakészített a terítékük mellé. A herceg úgy vélte, hogy számára is előnyt jelent, ha a titkárnője olyan tájékozott, amennyire csak lehet.

– Pettypeace, nagyszerű, már meg is érkezett! – Kingsland mély, lány hangja olyan melegséget keltett a lány gyomrában, mint a brandy, amelyet lefekvés előtt szokott elkortyolgatni. – Hadd mutassam be Mr. Lancastert.

Penelope odabiccentett a rosszul szabott tweedzakót viselő férfinak.

– Uram!

– Lancaster, ő Miss Pettypeace, a titkárnőm.

– Nagyon örvendek, kisasszony.

A huszonnyolc éves lány úgy sejtette, hogy a férfi néhány évvel idősebb lehet nála. Olyan mohóság sütött a szürke szeméből, mintha tudná, hogy egy vagyon megszerzésének küszöbén áll, Penelope azonban óvatosságot is érzékelt benne, amely arra utalt, hogy nagyon jól tudja: minden reménye szertefoszlik, ha a herceg kimondja azt a két szócskát: *nem érdekel*.

– Miss Pettypeace jegyzeteket fog készíteni, hogy később alaposabban fontolóra vehessem az ügyet. Tudja, szeretek eltöprengeni a különböző befektetési lehetőségeken.

A herceg így adta udvariasan a férfi tudtára, hogy addig fog vájkálni az életében, amíg meg nem tudja például, hogy pontosan mikor, hol és kivel vesztette el a szüzességét, sőt hogy meddig fogyasztott anyatejet.

Amennyire csak lehetett, Penelope feltűnés nélkül elővette a szoknyája zsebéből a ceruzáját és a kis, bőrkötéses noteszt, amelyet mindig magánál hordott. Odament egy füles fotelhez, megigazította a szemüvegét az orrán, és leült. Ezután a férfiak is helyet foglaltak.

– Nos hát, Lancaster, akkor nyugözzön le ezzel a maga tervezetével, amely garantáltan még gazdagabbá tenne, mint amilyen vagyok.

Kingslandnek volt egy olyan irigylésre méltó képessége, hogy egyszerre több dologra is tudott koncentrálni, így miközben Lancaster a találmányáról áradozott – egy óráról, amely riasztani kezd a tulajdonos által meghatározott időpontban –, látszatra minden figyelmét a feltalálónak szentelte, közben azonban Pettypeace új ruháját csodálta a szeme sarkából. A ruha sötétkék volt. Milyen is lett volna? A lány mindig sötétkéket viselt. És mivel a férfinak a memóriája is kifogástalan volt, azt is tudta, hogy bár a ruha mindössze a kulcscsont legfelső részét engedte látni, kettővel kevesebb gomb volt rajta, mint a lány többi ruháján, ezenkívül a csuklójáig érő ujjá is szűkebb volt, a turnúr pedig kisebb. A herceg eltűnődött, hogy Pettypeace-nek vajon mikor volt ideje megvarratni a ruhát, de hát a lány maga volt a megtestesült hatékonyság. Egyszer megkérdezte tőle, miért visel mindig sötétkéket, miért nem választ valami vidámabb színű ruhát, mire a lány felháborodott.

– Az ügyvédjétől is megkérdezi, miért nem parádézik élénkebb színű felöltőkben, mint valami

páva?

Persze hogy nem kérdezte meg. Kicsit sem érdekelte, hogy Beckwith mit visel, de Pettypeace-nek igaza volt. A lány komolyan vette a pozícióját, és nem mutatkozott olyasmiben, amelyben azt a benyomást keltette volna, hogy könnyelmű természetű volna. A herceg mégis úgy vélte, hogy ugyanezt a hatást a zöld színnel is el lehetett volna érni, amely még ki is emelte volna a lány szemének zöldjét. Az éles, okos szeme zöldjét, amely miatt alkalmazta őt.

Tucatnyi férfi jelentkezett az állásra, amikor Kingsland meghirdette. Pettypeace volt az egyetlen nő. Szintén ő volt az egyetlen, aki egyenesen a herceg szemébe nézett, és egyszer sem fordította el a tekintetét, és akinek a szeme sem rebbent, még akkor sem, amikor hazudott – mert ha tényleg egy lelkész lánya, akkor Kingsland megeszi a kalapját!

A férfi a legjobb nyomozókhoz, detektívekhez és kémekhez fordult, de egyik sem talált semmit Pettypeace-ről. Mintha a lány nem is létezett volna addig a pillanatig, amíg be nem sétált az irodájába az állásinterjúra.

Ő, az agyafúrt elme, aki mindig fontolóra vette az esélyeket, aki hajlandó volt veszteséget elszenvedni a nagyobb nyereség érdekében, és aki mérlegre tette a kockázatokat, ezúttal hatalmas kockázatot vállalt, és a lánynak adta az állást. Anélkül, hogy bármit is tudott volna róla azon kívül, amit azon a régmúlt délutánon Pettypeace maga árult el. És Kingsland azóta sem bánta meg a döntését.

A lány kész csoda volt. Valószínűleg a legintelligensebb ember, akivel Kingslandet valaha is összehozta a sors. Ez is világosan kiolvasható volt a smaragdzöld szempárból.

Ez a szempár most az írásra koncentrált, miközben Lancaster beszélt. A lány gyönyörűen írt, még akkor is, ha sietnie kellett, bár Kingsland tudta, hogy most egy bizonyos Pitman-módszert alkalmaz. Ez a fajta gyorsírás kunkorokból, vonalakból és pontokból állt, a herceg pedig egy szót sem értett belőle, de erre nem is volt szükség. Pettypeace később majd jelentést készít róla. Kingsland ritkán felejtett el bármit is, ennek ellenére szerette, ha mindennek nyoma marad. Ezenkívül a lány gyakran figyelt fel apró részletekre, amelyek a férfi figyelmét elkerülték, vagy amelyeket a herceg először lényegtelennek ítélt – hogy aztán mégis fontosnak bizonyuljanak. Ők ketten jó csapat voltak, Pettypeace és Kingsland. A férfi a három oxfordi barátját leszámítva senkiben sem bízott meg jobban.

Abban azonban nem volt biztos, hogy a lány is ugyanígy érez-e. Különböznél miért nem osztott meg vele semmi mást a múltjával kapcsolatban, azon kívül, amit első délután elmondott? Kingsland egyrészt azt érezte, hogy úgy ismeri a lányt, mint saját magát, másrészt viszont nem tagadhatta, hogy a tátongó lyukak az idő előrehaladtával csak egyre nagyobbak tűntek. A férfi arról győzködte magát, hogy Pettypeace múltjának nincs jelentősége. A lány tette a dolgát, méghozzá kifogástalanul.

Ezenkívül joga van ahhoz, hogy őrizze a titkait. Hiszen ő is átkozottul jól őrizte a magáét.

Mégis, néha eltűnődött...

A férfi hirtelen tudatára ébredt, hogy várakozásteljes csend veszi körül. Rá cseppet sem jellemző módon elkalandozott a figyelme, de azért nagyjából tisztában volt vele, mi is Lancaster elképzelése.

– Érdekes. A találmánya megfosztaná az ébresztőket a munkájuktól. – Azokat az embereket, akiket azért fizettek, hogy bizonyos időpontokban kopogtassanak a munkások ablakán. Lancastert láthatóan meglepte ez a gondolat, mintha nem vette volna fontolóra a találmánya minden következményét. – Persze a fejlődés mindig azzal jár, hogy valaki veszít. Nézze csak meg a vasutakat. A postakocsi-szolgálatokat ritkábban veszik igénybe, a bevett útvonalak mentén lévő fogadóba pedig kevesebben térnek be. Máshol viszont újabb lehetőségek nyílnak. Az emberek könnyebben eljutnak a tengerparti üdülőhelyekre, amelyek ennek következtében felvirágoznak. Szóval maga egy gyárat szeretne, és ha jól értem, ehhez lenne szüksége a befektetésemre.

– Igen, kegyelmes uram.

– Megfontolom a dolgot, Mr. Lancaster, de előbb magam is végzek egy kis kutatást. Két héten belül találkozunk a londoni irodámban. – Kingsland előnyben részesítette az iroda szigorú, üzleties légkörét, amikor pénzügyi tárgyalás lehetősége állt fenn. – Akkor választ adok magának.

– Miközben a herceg felállt, átnyújtotta névjegyét a vendégének, aki szintén felemelkedett. – Adja oda a névjegyét Miss Pettypeace-nek. Ő majd felveszi magával a kapcsolatot a következő találkozásunk pontos időpontjával kapcsolatban.

– Köszönöm, kegyelmes uram.

Lancaster odasietett Kingsland titkárnőjéhez, és odaadta neki a névjegyét. A lány rámosolygott.

– Szép munka, uram.

Kingsland nem tudta, hogy valójában mit gondol, mert mindig ugyanezeket a szavakat mondta ugyanezen a biztató hangon mindenkinek, aki megkereste őt valamilyen ötlettel, akármilyen csapnivaló vagy nevetséges ötletről volt is szó. Mintha tudta volna, milyen az, ha soha senki nem biztatja az embert, és mintha reményt akart volna nyújtani egy reménytelen világban.

Miután Lancaster elment, Kingsland visszaült a székébe, a titkárnőjére emelte a tekintetét, és felkészült rá, hogy kiélvezze azt, amit a legjobban szeretett, ha felmerült egy-egy befektetési lehetőség.

– Mit gondol a dolgról, Pettypeace?

Mint mindig, amikor arra készült, hogy megossza munkaadójával az első benyomásait valamivel kapcsolatban, a lány levette a szemüvegét, és megmasszírozta az orrnyergét. Néhány szőke hajtincs beleakadt a drótkeretbe, és így a szigorú konty börtönéből kiszabadulva most szabadon kunkorodott a gazdája halántéka és nyaka mellett. A tincsek azért is felkeltették a férfi figyelmét, mert ritkán fordult elő, hogy a lány külseje a legcsekélyebb mértékben is zilált lett volna. Ez persze kiváló alkalmazottá tette őt, Kingsland mégis eltűnődött, hogy akkor is ilyen kifogástalan-e a külseje, amikor este visszavonul, vagy amikor éppen szabadnapja van. Az, amit nap mint nap lát, csak a kirakat lenne, vagy az a lány valódi énjé?

Csak semmi hiábavalóság... A herceg helyeselte a dolgot, mégis bosszantotta, hogy még sosem hallotta a titkárnőjét nevetni.

– Meg kell találni a módját, hogy olcsón készíthessék el őket. Azoknak, akinek hasznukra lehet egy ilyen szerkentyű, nincs sok pénzük olyasmire, amit a legtöbben kétségtelenül luxuscikknek tartanak majd – mondta Pettypeace, majd visszatette a szemüvegét az orrára.

– Egyetértek, én is pontosan erre gondoltam. – Kingsland a széke karfájára támasztotta a könyökét, a tenyerébe fogta az állát, és lassan dörzsölgetni kezdte az ujjával az alsó ajkát. – Láttam valami hasonlót Franciaországban, de az csak arra volt képes, hogy óránként egyszer harsogjon.

– Mr. Lancaster találmánya lehetővé teszi, hogy bármely óra bármelyik percében megszólalhasson az ébresztő, szóval ha valakinek nem *muszáj* fél hat előtt felébrednie, nyugodtan alhat még fél órát.

– Maga mikor nem kel fel egész órákor, Pettypeace? Mikor aludt valaha is sokáig?

A lány ajka halvány mosolyra húzódott.

– Karácsonykor mindig sokáig ágyban maradok. Ez az ajándékom saját magam számára.

A herceg gyomra már-már fájdalmasan összeszorult. Ezt nem is tudta! Jóságos ég, hát annyira ki van éhezve minden információmorzsára a lánnyal kapcsolatban, hogy a teste úgy reagál, mintha Pettypeace fölállt és meztelenre vetkőzött volna előtte? Vagy arról van szó, hogy rögtön az a kép jelent meg a lelki szemei előtt, ahogy a lány az ágyában fekszik, aztán felébred, kinyújtózik, és eszébe jut, hogy ünnep van, így oldalra fordul, majd elégedett mosollyal az arcán visszaalszik? Vagy talán arról, hogy a saját magának szánt ajándéka ennyire egyszerű dolog, olyasmi, amit az év bármelyik napján átélhetett volna, de megtagadta magától, mert hozzá hasonlóan ő is nagy dolgokra érezte hivatottnak magát, a személyes áldozatokra pedig fittyet hányt? Ez a gondolat töprengésre készítette Kingslandet. Vajon mi az ördög hajthatja a lányt?

– Túl fukar, Pettypeace. Valami extravagáns dolgot kellene vennie magának karácsonyra.

– A legjobb ajándékok általában semmibe sem kerülnek. – A lány mosolya megejtő volt, mintha elrévedt volna az emlékeiben, a herceg pedig kísértést érzett, hogy megkérdezze tőle, mi volt a legjobb ajándék, amelyet életében kapott. És az ördög vigye el, azt is tudni akarta, hogy kitől kapta azt az ajándékot!

A férfi sorra vette magában, hogy ő milyen ajándékokat adott neki. Csupa olyan tárgyról volt szó, amelyeket az ember azért ad a titkárnőjének, hogy az jobban végezhesse a munkáját, vagy

esetleg jobban élvezze: aranyhegyű toll, kristály tintatartó, kis bőrkötéses notesz, amelyet a lány az imént használt, és a többi. Csupa személytelen holmi. A hercegnek fogalma sem volt róla, hogy a lány minek örülne, és ő mivel csalhatna olyan meleg mosolyt az arcára, amilyennel Lancastert megajándékozta. Kingsland hirtelen szükségét érezte annak, hogy olyasmit adjon a lánynak, amellyel többet csikar ki belőle annál, mint hogy „Köszönöm, kegyelmes uram. Jó hasznát fogom venni.”

Olyasmit akart ajándékozni neki, ami a legkevésbé sem hasznos.

Pettypeace azonnal visszakanyarodott az üzlethez, miközben fölállt. A bölcsőtől fogva belénevelt udvariasság arra készítette a herceget, hogy ő is fölálljon, noha ezt nem tette volna meg, ha az asszisztense férfi lett volna.

– Ma délutánra átírom a jegyzeteimet, és odaadom önnek. Szóljak a megszokott nyomozóinak, hogy szimatoljanak egy kicsit Mr. Lancaster után? – A lány fölemelte a vendég névjegyét. Több oka is volt annak, hogy a herceg elkérte Mr. Lancaster kártyáját. Ezen okok egyike az volt, hogy egyik embere meg tudta állapítani, pontosan hol nyomtatták.

– Természetesen.

– Szeretne árajánlatot kérni gyáráktól, amelyeket aztán összehasonlíthat egy saját gyár felépítésének a költségeivel?

– Maga olyan jól ismer engem, Pettypeace!

A lány erre kis híján elmosolyodott, mert Kingsland látta, hogy megrándul az ajka.

– Van még valami, kegyelmes uram?

– Igen. Ma este a klubban vacsorázunk a Sakkfigurákkal.

– Vacsorázunk, uram?

– Magának is jelen kell lennie. Futónak van valamiféle ötlete, én pedig szeretném, ha maga jegyzeteket készítené.

– De a klubjába csak férfiak léphetnek be.

– Lefoglaltam egy magánétkezőt, külön bejárattal. A hintó fél hétkor várjon minket a felhajtón. A lány kurtán biccentett.

– Igen, uram.

Aztán már meg is fordult, hogy távozzon.

– Pettypeace?

Mielőtt még a lány megállhatott volna, hogy visszaforduljon, Kingsland már el is indult feléje. Mindössze hat lépéssel mellette termett, hiszen sokkal nagyobbakat tudott lépni. Pettypeace mindössze százötvenhárom centi magas volt. A férfi finoman az asszisztense füle mögé túrt néhány elszabadult, szőke hajtincset.

– Mindannyian meglehetősen ünnepélyesen leszünk öltözve. Ha van valami kevésbé... komoly öltözéke, nyugodtan viselje azt.

A lány pislogott, majd nyelt egyet, és bólintott.

– De valóban üzleti ügyekről lesz szó, igaz?

– Természetesen.

Pettypeace megigazította a haját, aztán melegen és szélesen elmosolyodott.

– Kíváncsian várom, hogy lássam, milyen egy férfiklub belülről.

Miután elment, Kingsland rádöbbsent, hogy egész vagyont hajlandó lenne kifizetni azért, hogy ez a csábító mosoly a lány arcán maradjon.

2. fejezet

Jóságos ég! Vacsora a klubban a „Sakkfigurákkal”! A férfiak, akik a stratégiai gondolkodásukról és a befektetésekkel kapcsolatos könyörtelenségükről voltak híresek, még Oxfordban tettek szert becenevükre, amely rajtuk is ragadt.

Penelope alig hitte el, hogy ekkora szerencse érte. Vacsorázott már együtt a Sakkfigurákkal itt, a városi palotában és a hercegi birtokon egyaránt, de a klubban... nos, erre még nem volt példa. Ezek a férfiak senkit nem engedtek be a belső körükbe, és bár ő sem fog bekerülni, azért közvetlenül a körön kívül állhat, és ugyanazt a levegőt szívhatja, amit ők. Még akkor is, ha csak titkárként lesz jelen, akinek kizárólag a jegyzetelés lesz a feladata, Penelope kiváltságosnak érezte magát.

Az ünnepélyes öltözék viszont gondot jelenthet, mert ebben a tekintetben meglehetősen hiányos volt a gardróbja. Általában a személyzettel vacsorázott, azon ritka alkalmakkor pedig, amikor a herceg meghívta, hogy csatlakozzon hozzá és a vendégeihez, sosem ünnepélyes eseményről volt szó. Még akkor is, amikor az özvegy hercegné a városban volt, és méltóztatott az asztalukhoz invitálni Penelopét, mindenki tudta, hogy a lány a személyzethez tartozik, és csak az idősebb nő nagylelkűségének köszönheti a jelenlétét, ezért ilyenkor mindig valamelyik sötétkék ruháját viselte.

A szekrényében egyetlen olyan öltözék volt, amelyet talán ünnepélyesnek lehetne nevezni, mégpedig az a halványzöld ruha, amelyet az előző évi bálon viselt, hogy ne tűnjön ki túlságosan a tömegből, miközben felügyeli, hogy minden rendben menjen. Ám ez a ruha is meglehetősen visszafogott volt a maga szögletes kivágásával, amely kicsivel talán lejjebb ért a lány kulcscsontjánál, de nem mutatta meg sem a dekoltázsát, sem a domborulatait, sőt semmiféle illetlen bőrfelületet. A kissé puffos ujjak parányit lelógtak a válláról, de azért eltakarták. A turnúr szintén visszafogott volt. A szoknyán nem voltak szalagok, de varrtak rá még egy réteg anyagot, amely fodrozódva omlott le a földre. Ami a frizurát illette...

– Lucy, egyszerűen el sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok neked ezért!

A tükörben látszott, hogy a szobalány elmosolyodik.

– Ne butáskodj, Penn, imádom fésülni a hajad. Nagyon könnyű belőle frizurát készíteni. Minden reggel megcsinálnám, ha kérnéd.

Csakhogy Penelopénak eszébe sem volt ilyesmit kérni. Lucy Smithersnek volt éppen elég dolga, mire rendbe tette az emeleti szobákat. Még ha csak egy volt foglalt, neki gondoskodnia kellett arról, hogy az összes többi is tiszta legyen, hogy bármelyik percben elfoglalhassák, ha a szükség úgy hozza. Mégis, miközben Penelope a haját nézte a tükörben, amelyet Lucy fölül feltűzött, a hátán viszont úgy igazította el, hogy hullámos fürtökben omoljon le, önkéntelenül is azt kívánta, bárcsak ne akadályozná meg a női mivolta abban, hogy komolyan vegyék.

A gyöngyház fésű, amely eltakarta a tüköt, és segített minden tincset a helyén tartani, csinos kiegészítő volt. Penelope az előző évi bálra vette – extravagáns dolog volt, de az anyja mindig is szeretett volna egy ilyet, így a lány azzal igazolta magának a költségekét, hogy tisztelettel adózik az elhunyt édesanyja emlékének.

– Olyan elegáns vagy, mint akármelyik hölgy, akit valaha láttam. Lefogadom, hogy a herceg azonnal meggondolja magát azzal a hirdetéssel kapcsolatban, amint meglát téged.

Penelope szíve olyan hevesen kalapált, hogy maga is csodálkozott, miért nem látja a tükörben az ingvállá lüktetését. Gyorsan elfordult a tükörtől, odalépett az ágyhoz, és nekilátott felhúzni a fehér selyemkesztyűt, amelyet korábban odakészített.

– Ne légy nevetséges! Túlságosan is nagy múltú családból származik ahhoz, hogy beérje egy közemberrel. – Különösen, akinek olyan a múltja, mint az övé...

– Sosem lehet tudni. Nem ő lenne az első herceg, aki így tesz.

Ha fogadnia kellett volna, Penelope az egész éves jövedelmét feltette volna arra, hogy Kingsland nem tenne ilyet. Lucyval ellentétben, aki romantikus lélek volt, Penelope két lábbal állt a földön.

Ahogy Kingsland is. A férfinak egyetlen romantikus gondolata sem volt. Ezt a lány onnan tudta, hogy amikor a hercegnek hosszabb időre el kellett utaznia a Lady Kathryn Lambertnek szóló udvarlás időszakában, mindig meghagyta Penelopénak, hogy „néhány naponta küldjön neki virágot vagy valami más apróságot, hogy tudja, gondolkodok rá”.

Ami azt jelentette, hogy egyáltalán nem gondolt rá. Ha valami nincs szem előtt, az nem is létezik.

Olyan feleséget kell keresnie a férfi számára, aki nem csimpaszkodik rá, akinek nem kell folyamatosan fogni a kezét, aki elég erős ahhoz, hogy gondoskodik magáról. Olyan nőt, akinek van saját érdeklődési területe, vannak saját céljai, és aki a magáévá tudja tenni Kingsland hercegnéjének szerepét. Egy független szellemet, amolyan magafajta, aki tudja, hogy az értéke nem az életében szerepet játszó férfiaktól függ, hanem a saját eredményeitől.

Az eddigi levelekben a hölgyek könyveket soroltak fel, amelyeket olvastak, zenéket, amelyekre szerettek táncolni, hangszereket, amelyeken játszottak. Illetve leírták, hogy tudnak háztartást vezetni. De hogy lehet megismerni egy nő erősségeit pusztán a leírt szavak alapján? Még a végén találkoznia is kell a legígéretesebb jelöltekkel!

Ha azonban a nő, akit ő kiválaszt, végül elutasítaná Kingslandet, a kudarc ugyan az ő lelkén száradna, a Társaság azonban a hercegnek tulajdonítaná – ezt a végkifejletet pedig Penelope nem tudta volna elviselni. Noha látszólag nem bántódott a legutóbbi melléfogás miatt, Kingsland hercege sikerekhez volt szokva. Egy újabb fiaskó, amelyről ráadásul ő, Penelope tehet, talán még az állásába is kerülne.

De hát hogy is folytathatná az életét úgy, hogy egy másik nő mellett látja ezt a férfit nap mint nap? A herceg mindig is olyan diszkréten intézte a nőügyeit, hogy Penelope néha már kételkedett benne, hogy egyáltalán vannak nőügyei, de egy hozzá hasonló férfias férfinak nyilván rendszeresen ki kell elégítenie a szexuális szükségleteit.

Penelope most magához vette a retiküljét. Kénytelen volt abban tartani a jegyzetfüzetét és a ceruzáját, mivel a ruhájának sajnálatos módon nem volt zsebe. Hiába kérte a divatárusnőtől, hogy varrjon rá két zsebet, az nem teljesítette a kérését, azzal a kifogással, hogy tönkretenné a ruha vonalát. A ruha vonala persze közel sem volt olyan fontos, mint a zseb, de Penelopénak már nem volt ideje arra, hogy újat varrasson. Szóval itt állt egy zsebtelen ruhában, de amikor vetett még egy pillantást a tükörbe, be kellett ismernie, hogy igencsak jól néz ki benne.

– Ébressz föl, amikor hazaérsz – mondta Lucy, miközben követte Penelopét a folyosóra. – Mindent hallani akarok az estéről és a játékbarlangról, akármelyik részét láthatod is.

– Nem hinném, hogy ágyban lennél, amikor hazaérünk – felelte Penelope, majd elindult lefelé a lépcsőn. Amikor leért az aljára, néhány inas megállt, és ostobán vigyorogva nézett rá, mintha nem az a nő lenne, aki oly gyakran lehordta őket azért, mert túl hangosak voltak, ő pedig még az irodájában is hallotta őket, és nem tudott dolgozni. – Mit lebzselnek itt? Nincs semmi dolguk?

– Milyen csinos, Miss Pettypeace! – mondta Harry.

A lány attól tartott, hogy a végén még elpirul. Már nem is emlékezett rá, mikor pirult el utoljára – bár lehet, hogy aznap délelőtt ez történt, amikor a herceg a füle mögé tűrte az egyik hajtincset. A férfi még sohasem tett ilyen intim gesztust, Penelopénak pedig egy egész órájába telt, mire ismét szabályosan tudott lélegezni.

– Köszönöm, Harry.

– Szórakozzon jól!

– Meglesz.

– És mindent el kell mesélned nekem – vetette közbe Lucy.

– Jól van. Habár kétlem, hogy lenne bármi fontos jelentenivalóm. – Elvégre csak egy vacsoráról van szó, amelyen neki pusztán jegyzetelnie kell. Az egészben egyedül a helyszín volt rendkívüli.

Aztán az ő arcán is ugyanolyan bárgyú vigyor terült szét, mint az inasokén. Be fog menni egy férfiklubba!

Amikor „Király” – ahogy sakkfiguranevén hívták Kingslandet – lesétált a lépcsőn, kicsit sem volt meglepve, hogy Pettypeace-t már az előcsarnokban állva találta. Ez a nő sosem késett. Igazi

felüdülést jelentett a herceg számára, aki ahhoz volt hozzászokva, hogy várnia kell az anyjára, ahányszor csak együtt mennek valahová. A hercegné csupán javaslatként tekintett az indulás időpontjára, nem célként, amelyet el kell érni, Pettypeace azonban mindent pontosan, sőt idő előtt szeretett teljesíteni. Kingsland meglehetősen biztos volt benne, hogy már percek óta várakozik. A férfit teljesen elbűvölte az izgalom, amely valósággal áradt a lányból, és amely azt az izgalmat juttatta az eszébe, amelyet ő érzett fiatalemberként, amikor először készült belépni egy férfiklubba. Ahogy közelebb ért, már látta: jól ítélte meg, milyen szépen kiemeli a zöld színű ruha a titkárnöje szemének zöldjét.

De ennél azért többről volt szó. Az árnyalat még ragyogóbbnak láttatta a lány bőrét, a haja pedig olyan volt, mintha egyenesen holdfényből szótték volna. Persze a titoknak talán csak az a nyitja, hogy a selymes fürtök hátrafésülve omlottak le Pettypeace hátán, az arcát keretező néhány göndör fürtöcske pedig fiatalabbnak és gondtalanabbnak mutatta. A herceg készletét érezte rá, hogy a hüvelyk- és a mutatóujja közé fogja a tincseket, és még nagyobb figyelmet szenteljen nekik, mint aznap délelőtt.

– Pettypeace! – köszöntötte a lányt kurtán, miközben igyekezett leplezni, milyen átkozottul nehezen tud titkárnöjeként nézni rá ebben a pillanatban.

Keating, a komornyik odaadta urának a kalapját és a sétapálcáját.

– Kegyelmes uram! – viszonzta az üdvözlést Pettypeace.

– Tetszik ez a ruha. Jól áll magának a zöld szín.

A lány arcán rózsaszín foltocskák jelentek meg. Ismeretségük ideje alatt ez mindössze a második alkalom volt, amikor a nő elpirult, Kingsland pedig nem igazán örült annak, milyen izgalommal tölti el ez a reakció, sem annak, hogy ettől csak még érdekesebbnek találja a titkárnökét. A pirulás szokatlan dolognak tűnt egy olyan komoly nőnél, mint Pettypeace. A másik dolog, amely szokatlannak tűnt, az volt, hogy a lány mintha nem talált volna szavakat. A herceg nem olyannak ismerte, akinek ne lenne véleménye, amelynek aztán hangot is ad.

– Nem túl praktikus szín – nyögte ki végül a lány.

– Akkor is. – Kingsland igyekezett hűvös hangon beszélni, és azt a látszatot kelteni, mintha egyszerű bókról lenne szó, amelynek nincs különösebb súlya, pedig valójában sokkal nagyobb élvezetét lelta a látványban, mint szabad lett volna. – Mehetünk?

Keating kinyitotta előttük az ajtót, „Király” így Pettypeace nyomában lépkedett, közben pedig felhúzta a kesztyűjét.

– Biztosan nem kerül bajba amiatt, hogy bevisz engem egy férfiklubba?

A herceg lelki szemei előtt megjelent, miféle bajba keveredhetne a lánnyal a takaró alatt...

De aztán elhessegette ezeket az illetlen gondolatokat. Pettypeace nem szabad préda. Ostobaság lenne bármi olyasmit csinálnia, ami miatt a lány esetleg felmondana, mert sosem találna még egy embert, aki olyan jól végezné a munkáját, mint ő.

– Azt szeretném én látni, hogy kifogást emelnek bármi ellen, amit teszek!

Pettypeace tartózkodóan kuncogott, Kingsland pedig hirtelen nagyon szerette volna hallani, hogy hangosan és szívből felnevet. Vajon elő szokott fordulni vele, hogy elengedi magát, és hagyja, hogy a nevetés csak úgy kitörjön belőle?

Miután beszálltak a hintóba, helyet foglaltak egymással szemben, és amikor a kocs elindult, a lány azt mondta:

– Látom, az inasa megkurtította kissé a haját.

– A maga utasítására, ha jól értettem. Hallom, úgy találta, már kezdtem kissé elhanyagoltan kinézni.

– Csak kissé.

– Mihez is kezdenék maga nélkül, Pettypeace?

– Remélem, ez sosem derül ki.

A férfi is ezt remélte, még hozzá jobban, mint ahogy tanácsos lett volna. Mi lesz, ha a lánynak kérője akad? Mi lesz, ha férjhez megy, a férje pedig nem akarja majd, hogy dolgozzon? Vajon van valaki, aki tetszik neki? Vajon egy másik férfival való találkozáson viselte ezt a ruhát? Kingsland

nem tudta elképzelni, hogy a titkárnője ne keltette volna már fel valakinek az érdeklődését.

– Azt hiszem, még nem láttam ezt a ruhát.

– A tavalyi bálon ezt viseltem.

Tényleg? Pettypeace annyira jól bele tudott olvadni a háttérbe, és olyan feltűnés nélkül tudta intézni a dolgokat, hogy nem vonzotta magára senki figyelmét. Könnyű volt nem észrevenni, különösen, ha az ember más dolgokkal volt elfoglalva. A lány nem szeretett kitűnni, ezen az estén azonban a herceg egyszerűen képtelen volt levenni róla a szemét.

– Ja, igen. Arról inkább ne is beszéljünk. De mondja csak, hogy állnak az idei estély előkészületei?

– Az eseményt augusztusban fogják tartani, a szezon utolsó napján.

– Zökkenőmentesen. Úgy hiszem, ez még nagyobb esemény lesz, mint az előző. Az édesanyja is ideutazik vidékről?

– Igen, de néhány nappal később már indul is a kontinensre néhány barátnőjével.

– Az édesanyja szeret utazgatni.

– Az utazgatás boldoggá teszi, ő pedig megérdemli, hogy boldogságra leljen.

– Kegyelmességed elkényezteti őt.

A férfi megpróbálta, igen.

– Az apám nem szerette. Azt hiszem, úgy gondolta, már semmi hasznát nem veszi, miután szült neki egy örököszt és egy tartalék örököszt.

– A maga leendő feleségére is ez vonatkozik?

– Sajnos az apám szívét örököltem, ami azt jelenti, hogy egyáltalán nincs szívem. Azt azonban mindenképpen éreztem szeretném vele, hogy nagyra becsülöm. – Az apja ugyanis elmulasztotta megtenni az anyjával.

– Virágokkal és csecsebecsékkel?

– Drága csecsebecsékkel, gyémántokkal és gyöngyökkel.

A lány kinézett az ablakon, a hercegnek pedig olyan érzése támadt, hogy valami rosszat mondott. Furcsán őszinte kapcsolata volt a titkárnőjével, úgyhogy gondolkodás nélkül elmondott neki bármit.

– Maga ezt helyteleníti?

Pettypeace ismét a férfi felé fordult.

– Azt hiszem, a leendő felesége nagyon szerencsés nő lesz, a szerencse azonban nem mindig jelent boldogságot.

A lányra hirtelen mintha szomorúság ereszkedett volna.

– Maga boldog, Pettypeace?

– Nincs okom rá, hogy ne legyek az.

– Ez aligha tekinthető válasznak.

– Néha valóban többre vágyom... de azt hiszem, nem az a sorsom, hogy megkapjam azokat a dolgokat.

– Úgy hiszem, maga mindent meg tud szerezni magának, amit csak szeretne.

A lány halványan a hercegre mosolygott.

– Nagyra értékelem, hogy így hisz bennem.

– Megérdemli, hogy higgyek magában. Szegényebb lennék, ha nem alkalmaztam volna. – És átkozott legyen, amiért nem a pénzre céloz, hanem életének egy olyan aspektusára, amelynek a lány is a része. Ahányszor csak hazatért egy utazásról, Pettypeace mindig ott volt, hogy megnyugtassa, minden sínen van. A lánnyal a kormányrúdnál könnyebbnek tűntek a terhei, és kevesebb dolog miatt kellett aggódnia, úgyhogy szabadon és már-már megszállottan hódolhatott a szenvedélyének, vagyis megpróbálhatta újjáépíteni azt, amit az apja szinte teljesen eltékozolt. Ezt a célt persze már régen teljesítette, mégis tovább folytatta a küzdelmet, mert az eredményei sosem tűntek elégségesnek a számára.

Ezután mindketten kinéztek az ablakon, mintha olyan ösvényre léptek volna, amelyen még nem jártak azelőtt, és egyikük sem lett volna biztos benne, hová is vezet ez az ösvény, illetve rá kell-e egyáltalán lépniük.

3. fejezet

Penelope mindig is szeretett a Sakkfigurák társaságában időzni. Balján, az asztalfőn Kingsland ült, vele szemben pedig Bástyá foglalt helyet. Ló a herceggel szemben ült, Futó pedig Penelope mellett. Jóképű férfiak voltak, a lány azonban sokkal többre becsülte az elméjüket, azt, ahogy terveket szőttek, meg a könnyedséget, amellyel megosztották egymással az információkat, valamint az őket övező rejtélyességet. Királyon kívül egyik becenév eredetét sem ismerte, és a férfiak valódi nevét sem tudta. Minden alkalommal, amikor csak találkozott velük, a társaság tagjai mindig csak azon sakkfiguraneven utaltak egymásra, amelynek a nevét viselték. Penelope azonban egyáltalán nem furcsállotta ezt, inkább valahogy természetesnek tűnt számára a dolog.

Már a második üveg bordóinál tartottak, és éppen a marhafilének fogtak neki, amelyet különleges szósz borított. Penelope a Dodger's Drawing Room séfjével mindenestre nagyon meg volt elégedve.

– Bizonyára hallottad, Király, hogy a volt menyasszonyod hamarosan hozzámegy Mr. Griffith Stanwickhez – mondta Ló.

A lány úgy érezte, mintha hirtelen több fokkal lehűlt volna a levegő, miközben Kingsland levágott egy darabot a marhafiléjéből, a többiek pedig a borukat kortyolgatva figyelték.

– Hogy pontosak legyünk, nem volt a menyasszonyom. Csak egy nő, akinek udvaroltam. A legjobbakat kívánom neki.

– Nos, a legjobbat már elveszítette, nem igaz, öregfiú? – kérdezte Bástyá. – Elvégre visszautasított téged.

– Velem sosem lett volna boldog.

– Létezik olyan nő, aki az lenne? – kérdezte Ló.

– Talán olyasvalaki, aki megtartja magának a szívét.

Penelope megjegyezte magának, hogy amikor majd kikérdezi a jelentkezőket, azt is feltétlenül érdeklődjön meg, hogy a hölgyek nem adták-e már másnak a szívüket. De ha Kingslandnek nincs szíve, ahogy állította, akkor igazságos dolog lenne azt kérnie egy nőtől, hogy tagadja meg magától a szerelmet, amely egy másik férfihoz fűzi, még ha csak rövid ideig tarthat is? És ha egy nőnek már másért dobog a szíve, írna-e egyáltalán a hercegnek? Igaz, a cím, a presztízs, a befolyás és a gazdagság sokaknak fontos, egyeseknek pedig még a szerelemnél is fontosabbnak számít. Ha a szülők különösen basáskodóak, a gyermeküknek egyáltalán nincs választási lehetősége. Nem sok fiatal hölgy engedheti meg magának, hogy fellázadjon. Penelope ezzel nagyon is tisztában volt, és bánta, hogy egyszer maga is fellázadt, mert a családjá drágán megfizette az árát.

– Úgy hallottam, hogy Stanwick klubja meglehetősen szépen muzsikál – mondta Futó. – Maga ismeri a helyet, Pettepeace?

A lány örült neki, hogy a herceg barátai szintén mellőzték a *Miss* megszólítást, mintha csak magukkal egyenrangúnak fogadták volna el őt, legalábbis ami az üzleti ügyeket illeti.

– Hallottam róla pletykákat.

Botrányos hely volt, ahová egyedülállók jártak, hogy partnert találjanak maguknak egy éjszakára. Gardedámokat nem engedtek be. Olyan nők jártak oda, akiknek nem kellett aggódniuk a jó hírük miatt, illetve, akik már nem reménykedhettek abban, hogy férjhez mehetnek. A férfiak közül pedig azok látogatták a helyet, akik nem üzleti megállapodást akartak kötni, amelyet személytelen aktus követ.

– Maga nem tag?

– Dehogyan!

Nem mintha nem vette volna fontolóra a kérdést. A lány kíváncsi lett volna rá, hogy ezek a férfiak vajon tagok voltak-e valaha.

– Mi is a neve a helynek? – kérdezte Bástyá.

– *Takáros hölgyek és tartalék úriemberek klubja* – válaszolta Kingsland olyan hangon, mintha

bosszantaná az elnevezés. – Elsőszülött fiúk, akik címek várományosai, nem léphetnek be. Bár ha jól értettem, közemberek elsőszülöttjeit szívesen látják. A nők esetében pedig korhatárt húztak. Legalább huszonöt évesnek kell lenniük, hogy tagok lehessenek.

– Szóval már csaknem vénlányok – töprengett Futó.

– Nevetségesnek tartom, hogy a hölgyekről már olyan fiatalon lemondanak, miközben a férfiak sosem számítanak túl öregnek – szaladt ki Penelope száján.

– Egyetérték – felelte Kingsland. – A nők azután kezdenek érdekessé válni, hogy értek egy kicsit.

A lány a hercegre pillantott, aki meredten nézte őt, miközben a hüvelyk- és mutatóujjával lassan simogatta a borospohara szárát. Penelope igyekezett elhessegetni lelki szemei elől a képet, amint a férfi ujjai az ő testét simogatják ugyanilyen ráérősen.

– Az „érdekes” azonban nem szerepel azok között a tulajdonságok között, amelyeket elvár a leendő hercegnéjétől.

– Valóban nem.

– Akkor nem kell kizárnom azokat, akik még éretlenek.

– Nem.

– Jóságos ég! – kiáltott fel Futó. – Kérlek, mondd, hogy nem Pettypeace-szel kerestetsz magadnak feleséget!

Kingsland megvonta a vállát, amelyet az istenek is arra teremtettek, hogy nehéz terheket cipeljen.

– Előző alkalommal alaposan elfuseráltam a dolgot. Ráadásul borzasztóan unalmasnak találtam a folyamatot, pedig ennek az egész módszernek az a lényege, hogy vesződséget takarítson meg nekem.

– Ezért rábízad a feladatot egy olyan nőre, akinek legalább olyan jó szimata van a jó befektetésekhez, mint nekünk?

Penelope örült, hogy nem valamelyik „munkaruháját” viselte, mert az elülső gombok minden biztonnal lerepültek volna, úgy dagadt a keble a bók hallatán, amely szerint egy napon lehet őt említeni ezekkel a férfiakkal, akiket páratlan tehetségeknek tartottak az üzleti világban.

– Azért alkalmazom Pettypeace-t, hogy elintézzé a kellemetlen feladatokat.

Futó felhorkant, és azt mormolta az orra alatt:

– Elég balga dolog tőled. – Aztán a lányra kacsintott. – Ha bármikor olyan munkát szeretne, amelynek során csak kellemes élményekben lenne része, szóljon. Én azonnal felveszem.

– Pettypeace az enyém. Ha megpróbálsz elorozni tőlem, tönkreteszlek.

Penelopénak elakadt a lélegzete a morogva kiejtett szavak hallatán. Kingsland biztosan csak tréfált, bár a megfeszített állkapcsa és az arcán rángatózó izom arról árulkodott, hogy halálosan komolyan beszél.

– Nem is várnék kevesebbet – felelte Futó higgadt hangon, a lány pedig meglepetten látta, hogy nem remeg a keze, miközben a borospoharáért nyúl, noha a tekintetét egy pillanatra sem vette le Kingslandról, mintha csak ki akarta volna hívni: támadjon rá ott és akkor.

Az asztal körül hirtelen mintha vágni lehetett volna a feszültséget. A székeken való fészkelődés és a torokköszörülések azt sugallták a lánynak, hogy a többiek cseppet sem lepődnének meg, ha a két férfi között ütésváltásra kerülne sor.

Jelentse ki, hogy soha nem hagyná el a herceget? Bár fontolóra vette ezt a lehetőséget, tudta, hogy veszélyes lenne olyan ígéretet tennie, amely arra csábíthatja a sorsot, hogy a szemébe nevéssen, és megcáfolja őt. Ha Kingsland valaha is tudomást szerez a múltjáról... nem, ebbe bele sem mert gondolni. Ha pedig kiderülne, hogy ő nem bírja elviselni a kínzást, amelyet az jelentene, hogy együtt látja a férfit a feleségével – nos, Futó ajánlatát akkor sem fogadná el. Ez esetben a lehető legmesszebbre menekülne, ahol nem látná, ahogy Kingsland boldogan él a házasságában, amelyet épp ő rendezett el neki.

– Mondd csak, Futó – kezdett bele Ló óvatosan –, nem valamiféle befektetési lehetőségről akartál nekünk beszámolni?

– Ja, igen, ami azt illeti, tényleg lenne valami, amit szerintem ugyanolyan vonzónak találnánk, mint Pettypeace-t.

Vonzó? Ó? A férfi bizonyára tréfál, hiszen ő nem számított szépségnek. Futó hangja mégis kedvesen csengett, nem pedig gúnyosan, mintha legalábbis csodálná őt.

Penelope őszintén remélte, hogy a férfiak a bornak fogják tulajdonítani az arcán szétterülő pírt.

Gyorsan lehajolt a retiküljéért, amelyet korábban letett a széke mellé a földre, hogy könnyen hozzáférjen. Föltette az asztalra, és elő akarta venni belőle a jegyzetfüzetét. Már félig elő is húzta, amikor Kingsland keze az övére vándorolt, és kis híján megperzselte. A férfi keze nagy volt, és hihetetlenül meleg, lenyűgözően mámorító. A herceg még soha nem érintette meg őt így, a lány pedig néhány szívdobbanásnyi ideig egyszerűen csak nézte a hosszú ujjakat, a fényesre manikűrözött körmöket, valamint a kidudorodó inakat és ereket, amelyek erőt sugároztak. Amikor végül befejezte a szemlélődést, és felemelte döbbent tekintetét, azt látta, hogy Kingsland meredten nézi az összefonódó kezüket, mintha maga sem tudná pontosan, hogyan kerülhetett sor ilyesmire. Vagy talán csak azon töprengett, hogy is szabadulhatna ki ebből a helyzetből anélkül, hogy felhívna rá a figyelmet.

– Nem lesz szüksége a jegyzetfüzetére – szólalt meg a férfi végül suttogva. Penelope úgy képzelte, hogy a szeretőivel szokott ilyen hangot megütni.

– Azt hittem, azért vagyok itt, hogy jegyzeteljek. – A lány halkán és kissé zihálva beszélt, és őt magát is meglepte, hogy hirtelen milyen intimitás szövődött kettejük között.

A herceg kissé megrázta a fejét, mielőtt Penelope szemébe nézett volna. A lány olyasmit látott a tekintetében, amit eddig még soha: enyhe zavarodottságot. Ez az erős, merész ember soha nem volt határozatlan, mindig tudta, merre vezet az útja. Még akkor is, amikor az ő véleményét kérdezte, Penelope tudta, hogy csak udvariasságból teszi, a döntést ugyanis már meghozta.

– Nem szükséges. Élvezze tovább a vacsoráját, közben pedig hallgassa figyelmesen, amit hall. Biztos vagyok benne, hogy mindenre emlékezni fog.

A herceg lassan elhúzta a kezét, a lány pedig eltűnődött, vajon miért érzi úgy, mintha megfosztották volna valami nagy, jelentős és értékes dologtól, amelyet már soha nem kaphat vissza. Arra vágyott, hogy a keze megtegye a rövid távolságot kettejük közt, és ismét összekulcsolódjon Kingsland kezével. Ehelyett gyorsan ökölbe szorította, és kurtán bólintott.

– Jól van.

Miközben Futó elkezdett beszélni valamilyen bányászati lehetőségről, a lány arra gondolt, hogy valószínűleg egyetlen szóra sem fog emlékezni abból, amit a férfi mond, ugyanis a jelek szerint kizárólag arra tudott koncentrálni, milyen csodálatos érzés volt, amikor Kingsland keze az övéen nyugodott.

Ez volt a leghosszabb, legvégeláthatatlanabb vacsora, amelyen valaha is részt vett. Kingsland hercege általában szeretett a befektetőtársaival időzni, és különböző üzleti lehetőségekről beszélgetni velük, ma este azonban valamilyen oknál fogva alig várta, hogy megszabaduljon tőlük. Talán amiatt, hogy megmosolyogtatták vagy megneveltették a titkárnökjét, és a véleményét kérdezték.

Nem, Futó átkozott kacsintása volt a ludas, mintha valamilyen közös titkuk lenne a lánnyal. Király már nagyon közel állt ahhoz, hogy talpra ugorjon, és behúzzon egyet a barátjának, kidíszítve az átkozottul bosszantó szemét egy csinos kis monoklival.

A rátörő birtoklási vágy őt magát is meglepte, és csak nehezen tudott úrrá lenni a késztetésen, hogy megüssön valamit. Pettypeace gyakran vacsorázott velük a palotában, ő pedig soha nem vesztette el a fejét. Miért más a helyzet a klubban?

Máskor le szoktak ülni a Sakkfigurákkal a kényelmes fotelekbe, és ittak egy kis portóit vacsora után. A herceg most a barátai elnézését kérte, és kikísérte Pettypeace-t a közelben várakozó hintóhoz. Miután besegítette a lányt a kocsiba, hátralépett.

– Maga nem jön velem? – kérdezte Pettypeace.

– Nem, nekem van még egy kis dolgom. A kocsis és az inas biztonságban hazaviszi magát.

– Nem lenne szüksége a hintóra?

– Majd leintek egy kocsit.

A hercegnek nem tetszett, ahogy a lány homloka összeráncolódott, a tekintete pedig fürkészően

az övébe fúródott, mintha azt gondolná, hogy valami nem stimmel, és kiderítheti, mi az, ha elég kitartóan és hosszan nézi őt.

– Tettem valamit, amivel feldühítettem kegyelmességedet?

Kingsland halványan – és reményei szerint megnyugtatóan – a lányra mosolygott.

– Egyáltalán nem. Már korábban szólnom kellett volna, hogy nem megyek haza magával. De nincs semmi baj.

– Köszönöm a vacsorát. Majd leírom, amire a bányászati vállalkozással kapcsolatban emlékszem.

– Nem szükséges. – A herceg megkönnyebbülésre számított, nem pedig arra, hogy a titkárnője arca még jobban megnyúlik az aggodalomtól. – Nem igazán érdekelnek azok a bányák. – *Különösen azok után, hogy Futó rád kacsintott. Mert volt képe rád kacsintani!*

Mi az ördög üthetett belé? Sosem szokta hagyni, hogy kicsinyes apróságok befolyásolják a befektetésekkel kapcsolatos döntéseit, de az az átkozott kacsintás nem tűnt kicsinyes apróságnak.

– Nem is hibáztatom ezért. Azok alapján az információk alapján, amelyeket megosztott velünk, a bányák eléggé kimerültek.

Furcsa, de az, hogy Pettypeace az ő oldalára állt Futó ellenében, csodákat tett Kingsland nyomott hangulatával.

– A reggelinél találkozunk. – A herceg becsukta a hintó ajtaját, odakiáltott a kocsisnak, hogy indulhat, aztán nézte, ahogy a jármű a macskaköveken zötykölődve elviszi a lányt.

Úgy döntött, mégsem fogad kocsit, és inkább gyalog rőtta az utcákat, könnyedén kikerülve azokat, akik szórakozást kerestek, ételt akartak, vagy valami rosszban sántikáltak. Az úti célja nem volt messze, és muszáj volt valahogy levezetnie a kínzó feszültséget, amely valósággal mellbe vágta, amikor rátette a kezét Pettypeace kezére. Lehúzta a kesztyűjét, aztán ökölbe szorította a kezét, mintha így jobban fel tudta volna idézni, milyen érzés volt megérinteni a lány selymes bőrét. Egy röpké pillanatig úgy érezte, hogy Pettypeace eggyé vált vele. Kíváncsi volt, vajon a lány többi testrésze is ilyen puha, ilyen lágy... ilyen csábító-e.

Aztán felnyögött, és visszahúzta a kezére a kesztyűt. Pettypeace-ről van szó! A titkárnőjéről. Aki rendkívül hatékony. Aki bármilyen feladatot el tud végezni. Aki mindig sötétkéket visel, holott zöldben a szépsége vetekedik az igazi mesterművek szépségével. Meztelen válla arra csábította a férfiakakat, hogy végigvándoroljanak rajta. Nyaka íve, a finom kulcsontja az ujjak csalétke volt.

Ilyen illetlen gondolatai még nem voltak Pettypeace-szel kapcsolatban, és most sem kellene hogy legyenek!

Azok a lázadó kis hajtincsek tehetnek a dologról, amelyeket aznap délelőtt a lány füle mögé tűrt. Pettypeace ettől olyan nőiesnek és lágynak tűnt, amilyennek Kingsland még sohasem látta, és így megpillantotta benne a nőt. Veszélyes dolog ez. Ő a lány munkaadója, meg kell tartania a három lépés távolságot. Nem viselkedhet illetlenül, nem keltheti azt az érzést, mintha többet várna el Pettypeace-től, mint amennyit egy férfi titkártól elvárna.

A herceg ugyanolyan nagyra becsülte a lányt, mint a Sakkfigurákat, és értékelte a véleményét, valamint az éleselméjűségét. Hirtelen azonban a teste puhaságát is érezni akarta. Nem mintha eddig nem vette volna észre, hogy a titkárnője nő. Egyszerűen csak arról volt szó, hogy olyan természetesen vette tudomásul a nemét, mint ahogy azt konstataálta, hogy a madár repül, a rózsza pedig illatos. Ezen az estén azonban ennél kifinomultabb dolgok foglalkoztatták.

Végre megérkezett oda, ahová igyekezett. Gyorsan fölszaladt a sorház lépcsőjén, és jelzett a kopogatóval. Miközben várakozott, a teste megfeszült az izgalomtól.

Az ajtó feltárult, és egy sötét hajú szépség jelent meg a küszöbön.

– Király, micsoda kellemes meglepetés! Azóta nem jártál nálam, hogy megtetted azt a butuska bejelentést a bálodon tavaly.

Nem lett volna helyes meglátogatni őt, miközben valaki másnak kezd udvarolni. Egek, már több mint egy éve, hogy utoljára meghitt kapcsolatba került egy nővel! Nem csoda, hogy az izmai és az idegszálai olyan heves várakozással reagáltak, amikor megérintette Pettypeace kezét. Tehát nem kifejezetten a titkárnője volt az, aki miatt eluralkodott rajta a testi vágy, egyszerűen csak jelentkeztek az alapvető biológiai szükségletei.

– Helló, Margaret! Van társaságod ma este?

A nő csábítóan a hercegre mosolygott.

– Most már van. Kerülj beljebb!

A herceg belépett az ismerős előtérbe, amely az egyik oldalán a szalonba nyílt, a végében pedig ott húzódott a lépcsősor, amelyen Kingsland már annyiszor fölment a nő hálósobájába. Miután Margaret elvette a férfitől a kalapját és a sétapálcáját, letette őket a közelükben álló kisasztalra.

– El kellene küldenem téged – mondta, s miután Kingsland levetett kesztyűjét is, és letette a többi holmi mellé az asztalra, a férfi felé fordult. – De nem vagyok olyan kicsinyes, hogy megfosszam magam a mennyei élvezettől, amelyben részesítesz.

Aztán akár egy lidérc, odasiklott a herceghez, hozzásimult, és a nyaka köré fonta a karját, miközben a férfi átkarolta a derekát, és még közelebb húzta magához. Fölkínálta az ajkát, Kingsland pedig le is csapott rá, hogy elmerüljön az ismerős érzésekben...

Csak hogy valami nem stimmel az illatával. A lány valószínűleg lecserélte a parfümjét, vagy azt az illatot, amelyet a fürdővizébe szokott tenni.

Margaret kissé elhúzódott tőle.

– Te most szaglászol engem?

– Tessék? Nem! Ne légy nevetséges. – Kingsland ismét magához húzta a lányt. Mindenképpen be akarta váltani az ígéretet, amelyet az érkezésével tett: meg akarta adni a szeretőjének a vágyat és szenvedélyt, amelyre a nő számított, és amelyet megérdemelt. De Margaret most valahogy mintha nem illett volna a karjába. Furcsa érzés volt átölelni... nem olyan élvezetes, mint korábban. Mintha bizonyos helyeken már nem illettek volna úgy össze, mint régen.

A nő ismét hátrébb húzódott.

– Hogy hívják?

– Parancsolsz?

Margaret mosolya egyszerre volt tréfálkozó, mélabús és... sajnálattal teli? De nem magát sajnálta, hanem a férfit. Kingsland nem volt hozzászokva, hogy sajnálják.

Meglehetősen bosszantotta a dolog, sértette a büszkeségét, és azt kívánta, bárcsak ne jött volna el a nőhöz.

Margaret egészen elhúzódott tőle.

– Máskor ilyenkorra már a falhoz szorítottál volna – mondta, majd bement a szalonba. A herceg, mint egy alvajáró, követte.

– Elnézésedet kérem, Margaret. Hosszú volt ez a nap, de tényleg akarlak.

– Ne sérts meg, drágám. – A nő kitöltött két scotchot, aztán az egyik poharat odaadta a férfinak. – Azért vagy itt, mert azt a nőt, akire vágyasz, nem kaphatod meg, nekem pedig nincs erőm visszautasítani téged.

– Nincs más nő, akire vágyom.

Margaret a tenyerébe fogta Kingsland arcát.

– Ó, szegénykém! Azt hiszem, tényleg elhitetted magaddal. Én azonban talán még azt is meg tudom mondani, ki az illető.

– Nincs semmilyen illető – kötötte az ebet a karóhoz a herceg.

A nő titokzatosan mosolyogva megpaskolta a férfi arcát, aztán odament a szófához, és a szoknyája hullámozása közepette elegánsan leült rá.

– Mesélj nekem a hosszú napodról.

Kingsland nem azért jött ide, hogy a napjáról meséljen, hanem azért, hogy pajzán szavakat suttogjon a nő fülébe. Hogy hallja őt sóhajtozni és nyögdécselni, és ő is felnyögjön az élvezettől. Legszívesebben átvágott volna a szobán, fölhúzta volna Margaretet a szófáról, a karjába vette volna, a kedvét lelta volna benne, és hagyta volna, hogy a lány is a kedvét lelje őbenne. És ezzel bebizonyítsa, hogy tényleg kívánja. Ezért aztán saját magát is meglepte azzal, hogy a szófa helyett a kandallóhoz lépett, és hanyagul nekitámaszkodott a párkánynak.

– Csak üzlet, semmi egyéb.

– És az estéd?

Miközben belekortyolt az italába, Kingsland eltűnődött, vajon a szexuális feszültség és vágy, amely előtte csak úgy sugárzott belőle, miért foszlott köddé abban a pillanatban, hogy a karjába vette Margaretet. A nő korábban Birdwell hercegének szeretője volt, és ahogy a kedvenc szeretőkkel lenni szokott, a herceg gondoskodott róla a végrendeletében. Ráhagyta ezt a lakást, és éves apanázst biztosított neki, amely lehetővé tette, hogy a nő maga választhassa meg a leendő szeretőit, ha ilyesmire vágya.

Király mindig is jól érezte magát a társaságában. Nagyon jól. És a nőnek igaza volt: néhány perccel az érkezése után már a falhoz kellett volna szorítania őt. Mostanra a ruhadarabjaiknak szétszórva kellene heverniük a padlón, nekik pedig szenvedélyes ölelésben kellene összefonódniuk a szófán. Ehelyett egészen lelohadt a gerjedelme, és már-már azt kívánta, bárcsak beszállt volna a hintóba, és hazament volna Pettypeace-szel.

– A klubban vacsoráztam a Sakkfigurákkal.

– Emiatt nem szokott rosszkedved lenni.

– Nincs rosszkedvem. – A szavak azonban éppen csak elhagyták a száját, amikor Kingsland rádöbrent, hogy tényleg úgy beszél, mint aki pocsék hangulatban van. Ráadásul a beszélgetésük rá eső része szinte kizárólag abból állt, hogy tagadta, amit a nő mondott. – Elnézést kérek. A találkozó nem sikerült valami jól.

A Margarettel való kapcsolata egyáltalán nem volt bonyolult. Jó szex és kellemes beszélgetés, semmi olyasmi, ami ne felszínes lett volna. A férfinál rengeteg minden rejtőzött a felszín alatt, amit soha senkivel nem osztott meg, és ezt most egyszerre tehernek érezte.

– Hogy van Miss Pettypeace?

Kingsland szíve nagyot dobbant a név hallatán, különösen, mivel a *Miss* kihangsúlyozta női mivoltát. Amikor a lány jelentkezett az állásra, ő is Miss Pettypeace-nek szólította, de miután elkezdett neki dolgozni, egyszerűen csak Pettypeace lett. A jelek szerint neki sem volt kifogása ez ellen.

Akkoriban húszéves volt. Fiatal és friss, de nem ártatlan. A szeme árulta el ezt aényt. A szeme mindent elárult, amit Kingsland tudott róla, a férfi azonban kezdett rádöbenni, hogy ez egyáltalán nem sok.

– Hatékony, mint mindig.

– Láttam a hirdetésedet a *Timesban*, amely szerint ismét jelentkezőket vársz a hercegnéi pozícióra. – Margaretet a jelek szerint egyáltalán nem bántotta, hogy a férfi nem kérte meg a kezét. Már a kapcsolatuk elején bevallotta, hogy nem lehet gyereke, ami biztonságossá tette az életvitelét, hiszen nem fenyegette az a veszély, hogy fattyakat hozzon a világra. A tény viszont eléggé behatárolta a férjhez menési lehetőségeit, már ami az arisztokráciát illeti – amelynek tagjai az örökösök és a vérvonalak megszállottjai voltak. Nem mintha valaha is jelét adta volna, hogy hiányzik egy férj az életéből. Kingsland úgy sejtette, hogy sokkal jobban ragaszkodott a szabadságához.

– Szükségem van örökösre. – Harmincnégy évesen Kingsland már benne volt a korban. Legfőbb ideje, hogy ennek a kötelességének is eleget tegyen.

– Milyen romantikus vagy, Király! Ha a vonzó arcod, a gazdagságod és a címed nem elegendő ahhoz, hogy meghódítson egy nőt, lefogadom, hogy azonnal elalél, ha a fülébe suddogod ezeket az édes szavakat.

Kingsland összeráncolta a homlokát. Nem tudta eldönteni, hogy Margaret komolyan beszél-e, vagy tréfálkozik. Ő azonban tudta, mi az igazság.

– Pettypeace nem fog olyat választani, aki el szokott alélni.

– Te rábíztad a feladatot arra a szegény lányra?

Pettypeace nem „lány”. Érett nő volt, akinek a domborulatait a zöld ruha sokkal jobban kiemelte, mint a sötétkék gúnyák. Akinek makulátlan a bőre.

Miért kérdőjelezi meg hirtelen mindenki a döntését, mely szerint átadta a kényes feladatot a titkárnőjének? Ez roppant módon bosszantotta Kingslandet, hiszen egyáltalán nem volt hozzá szokva, hogy megkérdőjelezzék a döntéseit.